

Ve sporném případě rozhodnutí zabratí z bytu stěžovatelčina jednu místnost stalo se, jak ze spisů je zřejmé patrné, již před tím, než stěžovatelka požádala o schválení smlouvy podnájemní, kterou prý již 20. března 1920 dojednala s Otomarem O., a měl tedy žalovaný úřad dle úvah nahoře vyložených právo odepřítí schválení smlouvy, a to i v tom případě, kdyby byla stěžovatelka prokázala, že podnájemník vyhovuje podmínkám § 14, odsavce 1, lit. a) a b) a kdyby naříkané rozhodnutí, datované dnem 20. března 1920, bylo jí skutečně doručeno až 29. března 1920, tedy potom, co o schválení smlouvy zakročila.

Je tedy bezpodstatnou námitka stížnosti, že rozhodnutí datované dnem 20. března 1920, zábor vyslovující, resp. rozhodnutí ze dne 24. března 1920, odpírající schválení podnájemní smlouvy — stížnost svými vývody potírá i toto rozhodnutí — nejsou v souhlasu se zákonem, poněvadž podnájemní smlouva měla být žalovaným úřadem schválena a tím zábor místnosti dané v podnájem vyloučen.

Ad 2. Stěžovatelka tvrdí, že není dosud žalovaným úřadem vyřízen její návrh, kterým za zabraný pokoj nabízí přiměřený byt náhradní. Obsah spisů tomuto tvrzení neodporuje, neboť žalovaný úřad sám v exekčním řízení zahájeném za účelem vyklizení zabraného pokoje v podání ze dne 23. dubna 1920 poukazuje na to, že slíbil stěžovatelce jednati s ní o nabízeném náhradním bytu, až Bohumil N. bude do zabraného pokoje nastěhován. Je-li tomu tak, pak není otázka vyloučení zabraného pokoje ze záboru po rozumu § 9, odst. 5 zákona o zabírání bytů rozhodnuta řádnou instanční cestou a jest stížnost, pokud jedná o této otázce, dle § 5 zákona o správním soudě nepřijatelnou.

Slušelo proto stížnost ze všech těchto důvodů zamítnouti.

Č. 499.

Zabírání bytů: Žádost za zrušení záboru části bytu pro skutečnosti nastalé po záboru nelze zamítnouti pouhým poukazem na pravoplatnost záboru (§§ 16 a 20 zák. o zabír. bytů).

(Nález ze dne 1. září 1920 č. 7956.)

Věc: Antonín Viehmann v Podbořanech proti okresní politické správě v Podbořanech stran odepřené uvolnění zabraného bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Stěžovateli byly rozhodnutím okresní správy politické v Podbořanech ze dne 24. září 1919 pravoplatně zabrány dvě místnosti obývací.

Podáním ze dne 12. listopadu 1919 žádal stěžovatel obec za zrušení záboru. Žádost byla obcí 19. listopadu 1919 bez udání důvodů zamítnuta.

Dne 23. prosince 1919 stěžovatel žádal znovu obec o zrušení záboru těchto místností, poněvadž jsa stár, nemocen a osamělý přijal od 1. ledna 1920 hospodyně, která se 4. ledna 1920 nastěhuje.

Výměrem obecního úřadu z 31. ledna 1920 byl stěžovatel vyrozuměn, že bytový úřad ve schůzi ze dne 27. ledna 1920 žádosti jeho za uvolnění a vyklizení zabraného bytu v domě čp. 109 nevyhověl a tuto zamítl, poněvadž za obydlí služby může upotřebiti místnost na pravo od vchodu druhé dvěře. Staré věci v této místnosti se nalézající že mohou býti dány na půdu.

Okresní správa politická v Podbořanech výnosem ze dne 22. dubna 1920 č. 4715 s poukazem na pravoplatnost rozhodnutí z 24. září 1919 č. 14.834 nedala odporu stěžovateli místa, doloživši, že v žádosti a v odporu uvedené okolnosti jsou v podstatě tytéž, které byly podkladem prvního rozhodnutí, a neobsahují nic nového, co by mohlo odůvodniti nové provedení řízení a změnu původního v moc práva vešlého rozhodnutí.

O stížnosti podané uvážil nejvyšší správní soud toto:

Naříkané rozhodnutí poukazujíc na pravoplatnost rozhodnutí z 24. září 1919, jakož i svým odůvodněním svědčí tomu, že žalovaný úřad žádost stěžovateli ze dne 23. prosince 1919 pokládal za žádost za obnovu řízení, které výrokem z 24. září 1919 pravoplatně skončeno bylo.

Stěžovatel však nežádal za obnovu provedeného řízení, nýbrž žádal výslovně o zrušení záboru z důvodů po záboru nastalého.

Stěžovatel uplatňoval, že nastal jiný skutkový stav přijetím hospodyně, pro kterou potřebuje obytnou místnost, stěžovatel proto žádal za nové rozhodnutí na podkladě nového skutkového stavu, lišícího se od stavu v čas původního výroku. Proti této žádosti nelze tedy čeliti důvodem pravoplatnosti zabrání vysloveného rozhodnutím ze dne 24. září 1919 čís. 14.834.

Žalovaný úřad nesprávně pochopiv odvolání stěžovateli a předcházející jemu žádost ze dne 23. prosince 1919 neprávem odmítl rozhodnouti o odvolání z důvodu věci rozsouzené. Byl naopak povinen k odvolání stěžovateli naříkané rozhodnutí obce s hlediska §§ 16 a 20 zákona z 30. října 1919 čís. 592 sb. z. a n. podrobiti meritornímu přezkoumání.

Bylo tudíž naříkané rozhodnutí dle § 7 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 500.

Bratrské pokladny: I. * Dohlédací právo horních úřadů vůči rozhodčím soudům bratrských pokladen propůjčené v § 35 min. nař. z 11. září 1889 č. 149 ř. z., nemůže se ani vztahovati na meritorní jurisdikci zmíněných soudů, ani v ohledu formelním nařizovati něco, co by bylo v rozporu s formelními předpisy samého zákona. Nemůže tudíž také ex offo ani naříditi obnovu řízení, ani nemůže delegovati jiný rozhodčí soud, není-li tu podmínek § 20, odst. 2 zák. ze dne 17. září 1892 č. 178 ř. z. předepsaných. — II. * Dohlédací horní úřady mohou u výkonu svého dozorčího práva propůjčeného jim vůči rozhodčím soudům bratrských pokladen v § 35 min. nař. z 11. září 1889 č. 149 ř. z. prohlásiti rozsudek rozhodčím soudem vydaný za ničí a naříditi nové jednání jen tenkrát, je-li tu a b s o l u t n í zmatečnost jednání a rozhodnutí. Pro zmatky pouze relativní (t. j.